

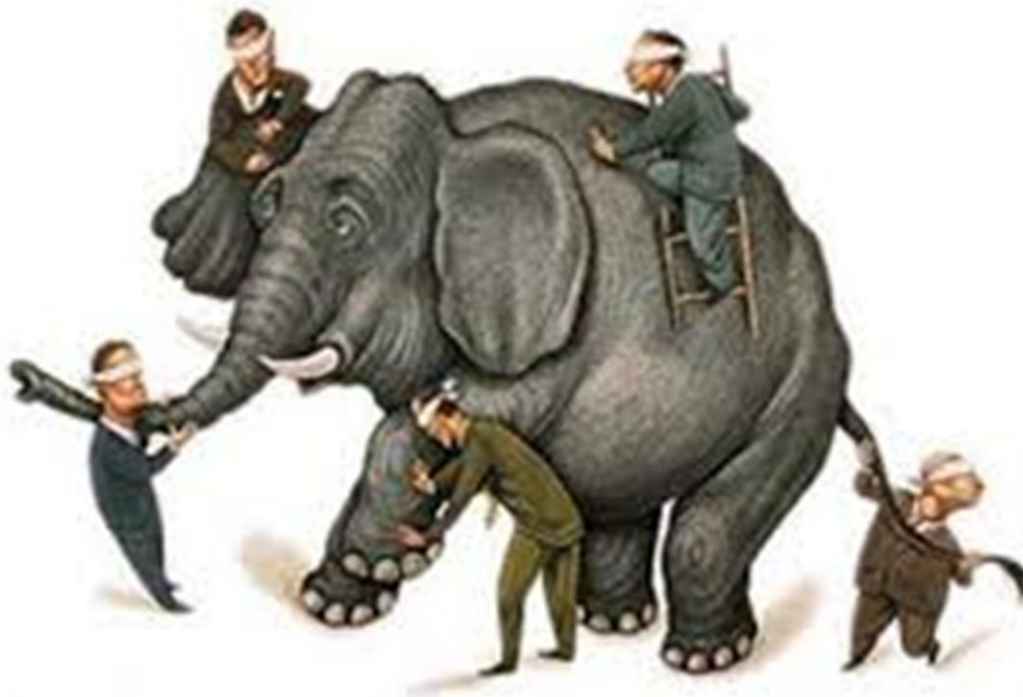
Στη νέα στήλη της ιστοσελίδας του σχολείου μας “Συνομιλίες με την ψυχολόγο”, η ψυχολόγος της ΕΔΥ κ. Καγκελίδου μοιράζεται κάθε μήνα σκέψεις, απόψεις και ιστορίες που μας φέρνουν πιο κοντά στα παιδιά και μεταξύ μας

Συνομιλίες με την ψυχολόγο

Συνομιλίες με την ψυχολόγο

Οκτώβριος: «Ένα πράγμα μπορεί να είναι έτσι, αλλά και αλλιώς»

Μέσα Οκτώβρη και, έχοντας ολοκληρώσει έναν μήνα παρουσίας στα πέντε σχολεία όπου υπηρετώ, αποφάσισα να επικοινωνήσω μαζί σας μέσα από αυτή τη στήλη, εκφράζοντας κάθε μήνα σκέψεις, απόψεις και προβληματισμούς. Και επειδή κάθε σχέση — όπως και η συνεργασία που θέλω μαζί σας— έχει πολλές όψεις, θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας μια ιστορία που αγαπώ πολύ.

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν έξι τυφλοί άντρες που κάθονταν σε ένα παγκάκι στο πάρκο και συζητούσαν. Έλεγαν πως, αν και η φύση τους είχε στερήσει τη δυνατότητα να βλέπουν τον κόσμο γύρω τους, τους είχε δώσει τη δυνατότητα να αναπτύξουν περισσότερο τις υπόλοιπες αισθήσεις τους, κυρίως την αφή. Ήταν σίγουροι ότι μπορούσαν να ψηλαφίσουν κάτι και να καταλάβουν αμέσως τι είναι και συναγωνίζονταν μεταξύ τους για το ποιος είναι ο καλύτερος σε αυτό.

Παραδίπλα, ένας γέρος άκουγε με ενδιαφέρον. Ήταν σοφός και ήξερε πως κάθε θέμα έχει πολλές όψεις, και συχνά συνήθιζε να λέει: «Ένα πράγμα μπορεί να είναι έτσι, αλλά μπορεί να είναι και αλλιώς.»

Μετά από ώρα παρατηρώντας τους, ο γέρος τούς ρώτησε: «Και πώς είστε τόσο σίγουροι πως ό,τι αγγίζετε, το καταλαβαίνετε σωστά;» Κα οι έξι τυφλοί απάντησαν πως δεν κάνουν ποτέ λάθος

Έτσι, ο γέρος τούς έβαλε μια δοκιμασία: έφερε έναν ελέφαντα και ζήτησε από καθέναν να τον αγγίξει.

Ο πρώτος ψηλάφισε το σώμα του και είπε: «Αυτός είναι ένας τοίχος!»

Ο δεύτερος έπιασε την προβοσκίδα και φώναξε: «Σίγουρα αυτό είναι ένα φίδι!»

Ο τρίτος, έπιασε τους χαυλιόδοντες: «Αυτά είναι ακόντια!»

Ο τέταρτος, έπιασε τα αφτιά: «Είναι τα φύλλα ενός ανεμιστήρα!»

Ο πέμπτος, έπιασε και ψηλάφισε τα πόδια: «Είναι κορμός δέντρου!»

Κι ο έκτος, έπιασε την ουρά: «Είναι σχοινί!»

Τότε ο γέρος χαμογέλασε:

«Και όμως κανείς σας δεν βρήκε τι ήταν. Αγγίξατε όλοι τον ίδιο ελέφαντα, αλλά ο καθένας ένα διαφορετικό σημείο του. Και κανένας σας δεν κατάλαβε ότι αυτό που αγγίζατε, ήταν πολύ μεγαλύτερο και είχε και άλλα μέρη που θα μπορούσατε να τα πιάσετε και να καταλάβετε τι πραγματικά είναι, αν κάνατε ένα ή λίγα βήματα πιο πέρα. Έτσι, βγάλατε λάθος συμπέρασμα. Αν είχατε συνεργαστεί, αν είχατε ανταλλάξει τις εμπειρίες σας και θα είχατε βρει την αλήθεια.» Και κατέληξε:

«Για να γνωρίσουμε κάτι πραγματικά, πρέπει να το πλησιάσουμε ολόκληρο — και να ακούσουμε και τους άλλους. Μόνο έτσι αποκτούμε ολοκληρωμένη εικόνα.»

Και εδώ τελειώνει η πρώτη ιστορία μας και μαζί της εύχομαι αυτή η στήλη να γίνει μια αφορμή για να “ψηλαφίσουμε” μαζί την πραγματικότητα των παιδιών. Ο καθένας από τη δική του πλευρά, αλλά με κοινό στόχο: να τα βοηθήσουμε να ανθίσουν.

Πίστη Καγκελίδου